

se dels tresors de bellesa i de bondat que enclou el culte catòlic, i que permaneixen en certa manera estancats, per la incomprensió de totes aquestes coses en que se l'ha educat! ¡De quina altra manera s'elevarien vers Deu els seus sentiments! ¡Quin altre interès sempre viu, mai adormit, tindria per ell la vida rel·ligiosa! ¡Quina flama de puresa i d'amor cremaria sempre en el seu esperit!

La edificació espiritual del poble per medi de la comprensió del Evangeli, la sublimació dels seus sentiments per la participació activa en els oficis divins, la seva incorporació viva a la gran germandat cristiana mitjançant un foment de la vida parroquial, ens donà una visió d'una Catalunya cristiana, tan esplèndida com mai l'havíem imaginada.

Mai havíem vist tan compenetrats els sentiments de Rel·ligió i de Patria.

I veus aquí com sense necessitat de recórrer a teories polítiques ni a qüestions partidistes que divideixen voluntats i fomenten odís genis conformes a l'esperit rel·ligiós, el consorci més íntim entre'ls valors rel·ligiosos i els valors patriòtics se'ns feu visible a Montserrat.

Gran part del clero de Catalunya, representant de la pietat de totes les nostres comarques; els prelatats de la Província Tarraconense, donant a la assemblea el prestigi de llur autoritat; la llengua catalana fluïnt de tots els llavis, i l'esperit català animant juntament amb el cristià totes les conferències i parlaments de les sessions; entre'ls seglars lo més granat dels nostres prohoms: el gran devot de la nostra genuïna arquitectura rel·ligiosa; el músic apòstol que amb la seva obra ha fet ressonar amb accent triomfal per tot Catalunya i fora d'ella el cant secular de la nostra raça; i per damunt de tots Sa Santedat beneïnt la nostra pietat i la nostra Patria per la mà del seu representant, i més amunt la Verge de Montserrat, la Verge de la nostra Patria i de la nostra Fè; ¡quin conjunt de circumstàncies més commovedor!

Fou una d'aquelles visions qu'omplen d'esperança el cor del creient i el cor del bon patrici. Tant-de-bó que les esperances concebudes en aquells moments esdevinguin promptament hermoses realitats, per bé de Catalunya i de la Rel·ligió.

GABRIEL RIVERA.

Regionalisme Valencià

De totes les regions d'Espanya on hi há resorgiment nacionalista cap és més interessant per a Catalunya que'l que's dona a Valencia.

Les dues germanes tenen comunitat d'origen i de llengua, totes dues tenen entreteixida llur historia de les mateixes glories i tristesses: fins avui en qué les dues pateixen el mateix mal.

Fins ara hi havien a Valencia homes de totes les tendències que professaven isoladament estes idees, però els faltava la unió i la organització per a la propaganda; eren pedres soltes que, per temps, podrien juntar-se i formar un edifici. Després de alguns intents de setmanaris i col·les, de vida generosa però breu, restava l'ànima valenciana soterrada baix l'indiferència, brollant, no més que com a foc-follets, els jocs florals i festes populars.

Sols la inspiració poètica d'alguns «rat-penatistes», com el gran Llorente, mitigava la pena que sentien els patriotes valencians.

Per fa un any es constituí la «Joventut valencianista» fent un Acte d'afirmació valencianista i campanyes que no són més que l'anunci de altres que vindran amb més transcendència i eficàcia lo mateix en els pobles que en les capitals de les tres províncies. I al cap d'uns mesos sortí el setmanari «Patria Nova» com organ modest, però entusiasta, de propaganda, que va augmentant de subscriptors cada dia.

Se pot dir que les pedres s'han juntat amb ciment d'entusiasme per a fer el palau de nostra grandesa futura. La joventut és la que porta la iniciativa i arriba al sacrifici; els vells al vore-la senten bullir la sang en ses venes, i s'ajunten amb ells per a tornar a ésser joves, i la manca de mitjans va suplir-la el foc de l'entusiasme.

Una prova de qué va tenint el moviment resonància és que a l'aplec del Puig per a demanar la restauració d'aquell monastir breçol de nostres glories, la joventut donà la nota de regionalisme, malgrat de l'assistència de l'Ajuntament, Arquebisbe i Diputació, i es conseguí que la major part dels oradors parlaren valencià, i que fins l'Alcalde del govern i el Arquebisbe s'excussessin per no saber parlar-lo. Aixó mai s'havia fet a Valencia. Ben satisfet pot quedar l'organitzador En Joan Pérez Lucia, diputat provincial monàrquic i afecte a les nostres idees. En este mateix acte, la «Joventut nacionalista» de Barcelona envià sos representants, i la eloqüència del senyor Bofill, regidor de Barcelona, cantant el resorgiment valencià i la unió da Catalunya i Valencia, enlairà els aplaudiments dels mils de valencians que'l sentiren. Després, en l'abraçada que'ls nacionalistes valencians donaren als catalans quedà sagellada la unió que, per a bé de tots, no's trencará.

IGNASI VILLALONGA.

